

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/159/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513202899
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Sroková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2015:8513202899.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Janou Srokovou v právnej veci žalobcu PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 0496 Bratislava, IČO: 47 233 516 proti žalovaným 1/ G. E., nar. XX.X.XXXX, bytom K. č. XXX a 2/ K. E., nar. X.X.XXXX, bytom K. č. XX, obaja žalovaní na neznámom mieste, zast. opatrovníkom pre toto konanie Obcou K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, 909 01 Skalica, IČO: 42 264 154, právne zastúpené JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom Nám. Josipa Andriča 1, 900 25 Chorvátsky Grob v konaní o zaplatenie 1 265,68 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaní sú p o v i n í spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu vo výške 399,40 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 6.3.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

IV. Žalobca je p o v i n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 51,36 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia istiny vo výške 1 265,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne z dlžnej sumy a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným v 1. rade dňa 22.12.2009 uzatvoril Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému v 1. rade úver 929,43 eur, ktorý sa žalovaný v 1. rade zaviazal splatiť spolu s úrokmi v 30 mesačných splátkach vo výške 56,79 eur. Žalovaná v 2. rade pristúpila k záväzkom žalovaného v 1. rade ako spoludlžník v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka. Na základe žiadosti žalovaného sa zmluvné strany dohodli na odklade splátok č. 8, 9, 10 a tieto sa žalovaný zaviazal zaplatiť ako splátky 31, 32, 33. Žalovaný sa dostal sa do omeškania už s úhradou 1. splátky, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Obč. zákonníka t.j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatil len sumu 438,02 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1. rade bol v omeškani s úhradou splátky č. 11 viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo podľa § 565 Obč. zák. t.j. okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný mal uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 1 265,68 eur dňa 6.3.2011. Túto sumu neuhradil ani čiastočne.

Súd zaslal účastníkom poučenia o ich procesných právach a povinnostiach, odporcom spolu s návrhom a jeho prílohami na vyjadrenie. Pri tomto doručovaní súd zistil, že obaja žalovaní sa zdržiava vo Veľkej Británii na neznámom mieste, ich rodinní príbuzní žalovaného v 1. rade odmietli vykonávať funkciu opatrovníka, pobyt rodičov žalovanej v 2. rade súdu nie je známy, preto súd uznesením č.k. 6C/159/2013-36 zo dňa 24.9.2013 ustanovil žalovanému v 1. rade a uznesením č.k. 6C/159/2013-39 zo dňa 7.10.2013 ustanovil žalovanej v 2. rade opatrovníka pre toto konanie, a to obom žalovaným Obec K..

Žalovaní ani ich opatrovník sa k veci nevyjadrili.

Podaním doručeným súdu dňa 30.10.2013 do konania na podporu žalovaných vstúpil ako vedľajší účastník Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ. O prípustnosti jeho vstupu do konania súd na základe námietky navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. 6C/159/2013-52 zo dňa 18.12.2013.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k žalobe túto navrhol zamietnuť. Poukázal na rozpor zmluvného ustanovenia v časti dohodnutej ročnej úrokovej sadzby vo výške 68,83 % s dobrými mravmi, keďže priemerný ročný úrok zo spotrebiteľských úverov obchodných bánk s dobou splácania od 1 do 5 rokov zverejnený Národnou bankou Slovenska pre prvý štvrťrok 2009 bol vo výške 12,72 %, teda dohodnutý úrok prevyšuje viac ako 5-násobne priemernú úrokovú sadzbu obchodných bánk. V časti dohodnutého úroku preto zmluvu považoval za neplatnú. Poskytnutý úver je preto potrebné považovať za beúročný a žalovaní by mali uhradiť žalobcovi iba sumu vo výške poskytnutých peňažných prostriedkov.

Súd veci nariadil pojednávanie na deň 6.5.2015. Žalobca a právny zástupca vedľajšieho účastníka ospravedlnili svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní, súhlasili s tým, aby vec bola prejednaná aj v ich neprítomnosti. Opatrovník žalovaných sa pojednávania bez ospravedlnenia nezúčastnil, ani nepožiadaval o jeho odročenie z dôležitých dôvodov. Súd preto v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec aj v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov, pričom pojednávanie odročil na vyhlásenie rozsudku.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom a obsahom písomného vyjadrenia vedľajšieho účastníka, pripojenými listinnými dôkazmi, najmä oznámením o zosplatnení z 13.2.2011, zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.12.2009, Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere, oznámením veriteľa o schválení úveru, históriou platieb - kartou klienta a priemernými úrokovými sadzbami pri poskytovaní úveroch obchodnými bankami zverejnenými na webovej stránke Národnej banky Slovenska a zistil tento skutkový stav:

Žalovaní dňa 18.12.2009 podpísali žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, ktorým žiadali žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 1 493,73 eur. Žalobca dňa 22.12.2009 podpísal uvedenú žiadosť, s tým, že schválil žalovaným úver vo výške 929,43 eur. Dňa podpisu zmluvy žalobcom teda došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 929,43 eur. Žalovaní sa zaviazali splatiť úver 30 mesačnými splátkami, splatnými k 31. dňu v kalendárnom mesiaci po 56,79 eur. Zmluvná odmena za poskytnutie peňažných prostriedkov bola dohodnutá na 774,41 eur, RPMN za úver činila 66,92 %, ročná úroková sadzba 68,81 %, priemerná RPMN za úver 48,96 %. Ďalej je v zmluve uvedené, že žalobca poskytuje žalovaným revolving vo výške 460,03 eur, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu bola dohodnutá na 562,27 eur s predpokladanou RPMN po poskytnutí revolvingu 55,37 % a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 67,52 %. Na druhej strane zmluvy, ktorá je formulárová, je v bode 8 upravená dohoda o poskytnutí služby, ktorou sa žalobca zaväzuje povoliť žalovaným odklad najviac 3 splátok a žalovaní sa zaväzujú zaplatiť odplatu za poskytnutie služby, a to vo výške 147,88 eur za poskytnutie možnosti odkladu splatnosti splátok úveru a vo výške 80,66 eur za poskytnutie možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu. Podľa karty klienta bola žalovaným reálne vyplatená suma 837,420 eur. Žalovaní doposiaľ uhradili sumu 438,02 eur.

Podľa internetových zistení súdu priemerný ročný úrok z novoposkytovaných spotrebiteľských úverov obchodných bánk s dobou splácania od 1 do 5 rokov zverejnený Národnou bankou Slovenska pre mesiac december 2009 bol vo výške 11,4276 % (viď <<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>>)

Podľa § 497 Obch. zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 písm. a) a b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy (k 31.02.2008), na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g), a i) zák. č. 258/2001 Z.z. účinného v čase podpísania zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. účinného v čase podpísania zmluvy o úvere, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného v čase uzavretia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 517 ods. 1 prvá veta OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Po zhodnotení vykonaného dokazovania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru, že návrh žalobcu je čiastočne dôvodný.

Súd po preskúmaní okolností uzavretie úverovej zmluvy dospel k záveru, že účastníci uzavreli o zmluvu o úvere a nie o zmluvu o revolvingovom úvere, ako je označovaná žalobcom v návrhu a na jeho listinách. Súd vychádzal z toho, že na základe zmluvy o úvere poskytuje veriteľ peňažné prostriedky, ktoré sa dlžník v zásade zaväzuje zaplatiť v presne určenom počte splátok s presne určenou výškou splátky, kým na základe zmluvy o revolvingovom úvere sa poskytuje určitý úverový rámec, z ktorého môže (ale aj nemusí) dlžník opakovane čerpať a priebežne spláca vyčerpanú časť úverového rámca, pričom po jeho splatení ho môže opakovane čerpať bez potreby uzatvárania novej zmluvy. Aj keď žalovaný v danom prípade podpísal tlačivo označené ako žiadosť o revolvingový úver, je zrejme, že žalobca mu

poskytol peňažné prostriedky, ktoré sa žalovaný zaviazal uhradiť v presne stanovenom počte splátok s presne určenou výškou splátky. Tento názor podporuje aj samotná zmluva o úvere, keď napr. v bode 8 upravujúcim možnosť poskytnutia odkladu splátok rozlišuje medzi odkladom splátky úveru a splátky revolvingového úveru. Z predložených listinných dôkazov je pritom zrejmé, že žalobca vyplatil žalovanému iba sumu, ktorú mal uhrádzať v rovnakých splátkach počas 30 mesiacov, ale neposkytol mu okrem toho aj úverový rámec, teda revolvingový úver.

Zmluva o úvere ako typ zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Na druhej strane je tiež nepochybné, že žalovaní v danom prípade vystupovali ako fyzické osoby, ktoré úverom zabezpečovali svoje potreby, teda ako spotrebiteľia, kým žalobca pri poskytovaní úveru vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. V takomto prípade okrem úpravy zmluvy o úvere je potrebné prihliadať aj na úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je úpravou „lex specialis“ k úprave Obchodného zákonníka a takáto zmluva musí mať náležitosti upravené týmto zákonom. Zároveň je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to §§ 52 a nasl., ktoré obsahujú úpravu spotrebiteľských zmlúv.

Ustanovenie § 53 Obč. zák. vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu k podnikaniu. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je nutné zdôrazniť, že spotrebiteľ v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť ich vôbec prečítať alebo pochopiť ich obsah. Ochrana spotrebiteľa sa týka najmä formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa pri svojej obchodnej činnosti, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy medzi účastníkmi konania boli údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

V zmluve o revolvingovom úvere chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o výške, počte a termínoch splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov. Aj keby súd považoval údaj v oznámení o schválenom úvere zo dňa 22.12.2009 o dátume splatnosti poslednej splátky úveru za údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z predložených dokladov, najmä zo zmluvy o úvere, súd nemal preukázané, že by táto obsahovala aj údaj o výške, počte a termínoch splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto zmluva obsahuje iba výšku celkovej splátky bez špecifikácie koľko činí mesačná istina, úrok a iné poplatky.

Absenciu týchto údajov zákon č. 258/2001 Z.z. sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda dlžník je povinný vrátiť veriteľovi iba sumu, ktorá mu bola poskytnutá. Za takéhoto stavu súd dospel k záveru, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovaná je povinná zaplatiť iba sumu, ktorú si požičala.

Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalovaným bol schválený úver vo výške 929,43 eur, skutočne vyplatená im bola suma len 837,42 eur. V danom prípade súdu nie je zrejmé, ako žalobca dospel k sume, ktorú vyplatil žalovaným. Z úradnej činnosti súdu je mu známe, že žalobca na základe dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru (bod 8 zmluvy) si započíta cenu za túto službu s vyplatenými prostriedkami, teda vyplatí iba rozdiel medzi schválenými požičiavanými finančnými prostriedkami a odplatom za odklad splátok. V danom prípade však skutočne vyplatená suma nie je znížená o cenu za povolenie odkladu splátok. Dôkazné bremeno v tomto smere pritom zaťažuje žalobcu, ktorý toto neuniesol a skutočnosť, ako dospel k výšku skutočne vyplatených finančných prostriedkov žiadnym spôsobom nevysvetlil. Súd preto pri posúdení, akú sumu majú žalovaní vrátiť žalobcovi vychádzal z toho, že im bol poskytnutý úver vo výške 837,42 eur.

Z platobnej histórii vyplýva, že žalovaní uhradili spolu sumu 438,02 eur. Do vyrovnania poskytnutých finančných prostriedkov im ostáva zaplatiť sumu 399,40 eur. Keďže v tomto rozsahu si nespĺnili jednu zo základných povinností vyplývajúcich pre nich z úverovej zmluvy, súd ich na zaplatenie zvyšku požičaných peňažných prostriedkov zaviazal týmto rozsudkom. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 866,28 eur (žalovaná suma 1 265,68 eur - 399,40 eur) súd návrh zamietol.

Dôvodom, aby súd nepriznal žalobcovi aj dohodnutý úrok z úveru je rozpor výšky úrokovej sadzby s dobrými mravmi. Vzhľadom na súdom zistenú priemernú úrokovú sadzbu porovnateľných úverov v obchodných bankách v čase poskytnutia zmluvy (11,43 % ročne) je možné žalobcom poskytnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 68,81 % považovať za úžernícku a ako taká nemôže požívať súdnu ochranu a je nutné ju hodnotiť ako neprijateľnú, odporujúcu dobrým mravom. Takéto navýšenie úrokovej sadzby, v danom prípade viac ako 5-násobne, je netolerovateľné zvlášť v spotrebiteľských zmluvách.

Neprimerane vysoké úroky dojednané pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Obč. zák. je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi.

Pri dojednávaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeraný úrok, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov. Úrok viac ako 5-násobne vyšší ako bol priemer porovnateľných úverov poskytovaný obchodnými bankami podstatne prevyšuje obvyklú odplatu na finančných trhoch.

Súd pritom aj odplatu, ktorá by bola v súlade s právnymi predpismi (v danom prípade v čase uzavretia zmluvy o úvere maximálnu odplatu pri spotrebiteľských úveroch upravovalo nariadenie vlády č. 238/2008 Z.z.) môže posúdiť ako rozpornú s dobrými mravmi (porovnaj napr. rozsudok NS SR sp.zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 - 5. strana). Súd pritom posudzuje všetky okolnosti prípadu. Z úradnej činnosti súdu je známe, že žalobca úrokové sadzby vo svojich zmluvách určoval v blízkosti maximálnej hornej hranici povolenej odplaty; spolu s úverovou zmluvou vnucuje klientom zároveň revolvingový úver s porovnateľnou výškou úroku ako pri zmluve o úvere, čím sa klient ešte viac zadlžuje (niekedy si to ani neuvedomujúc); v takmer všetkých prípadoch riešených súdom je podpísaná aj dohoda o odklade splátok, cena za ktorú sa pohybuje v rozpätí 50-70 % zo súčtu 3 splátok, ktorých odklad môže klient využiť a odplatu za túto službu si hneď započíta z poskytovaného plnenie bez ohľadu na to, či klient skutočne využije možnosť odkladu splátok. Po zohľadnení všetkých týchto skutočností, ktoré hraničia z nekalými obchodnými praktikami, súd dospel k záveru, že „dohodnutá“ výška úrokovej sadzby je v rozpore aj s dobrými mravmi, čo spôsobuje neplatnosť časti zmluvy týkajúcej sa úrokov, čo ma za následok, že žalovaní by mali vrátiť iba sumu, ktorú od žalobcu dostali.

Žalovaní sú v omeškaní s plnením peňažného záväzku, preto má žalobca právo požadovať úroky z omeškania. V čase, od ktorého požaduje žalobca úroky z omeškania (t.j. k 6.3.2011) bola základná sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 1,00 %, čiže v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. účinnom v čase omeškania žalovanej môže žalobca požadovať úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší, ako bola základná sadzba Európskej centrálnej banky. Keďže žalobca si uplatnil úrok z omeškania v zmysle tejto právnej úpravy (t.j. vo výške 9 % ročne), súd mu priznal úrok z omeškania v uplatnenej výške zo sumy, na ktorej zaplatenie zaviazal žalovaných. Keďže právny vzťah medzi účastníkmi konania, ako aj omeškanie žalovaných vzniklo pred 1.2.2013, súd priznal úrok z omeškania v uplatnenej výške aj za obdobie po 1.2.2013 v zmysle § 10c uvedeného nariadenia vlády, ktoré upravuje prechodné ustanovenia k úprave účinnej od 1.2.2013.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Žalobca sa podaným návrhom domáhal zaplatenia sumy 1 265,68 eur, úspešný bol v časti týkajúcej sa zaplatenia 399,40 eur, čo vo vzťahu k

celkovo uplatňovanej sume predstavuje 31,56 %. Žalovaní boli teda úspešní v prevyšujúcej časti, t.j. v rozsahu 68,44%. Po započítaní pomeru úspechu a neúspechu boli žalovaní úspešní v 36,88 %, v ktorom rozsahu by mali právo na náhradu trov konania, avšak žiadne si neuplatnili, ani z obsahu spisu nevyplýva, že by im nejaké trovy vznikli, preto súd vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník vystupoval na strane úspešnejšieho účastníka, teda má právo na náhradu trov konania voči neúspešnejšiemu účastníkovi. Právny zástupca vedľajšieho účastníka si uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 139,25 eur pozostávajúce z odmeny za 2 úkony právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd - odmena za 1 úkon 61,41 eur, 1 x režijný paušál po 8,04 eur a 1 x po 8,39 eur). Po prepočítaní uplatnenej odmeny je zrejmé, že právny zástupca vedľajšieho účastníka pri výpočte odmeny za 1 úkon právnej pomoci vychádzal zo žalovanej sumy, teda z sumy 1 265,68 eur, pričom zároveň uviedol, že požaduje priznať trovy pomerne podľa úspechu žalovaných. Pri plnom úspechu žalovaných by mal vedľajší účastník právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 139,25 eur. Pri úspechu žalovaných v rozsahu 36,88 % má vedľajší účastník právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 51,36 eur (36,88 % zo sumy 139,25 eur). Súd preto zaviazal žalobcu na ich náhradu vedľajšiemu účastníkovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.